

BRUNO FERRERO

365 malih priča za dušu: Dobrota

Naslov izvornika:
Bruno Ferrero: *365 piccole storie per l'anima / 3*
© 2023 by Editrice Elledici, Torino
www.elledici.org

Nakladnik i copyright za hrvatsko izdanje:
© 2025 by SALESIANA d. o. o.
Omiška 8, Zagreb
salesiana@salesiana.hr
www.salesiana.hr

Za nakladnika: Mihovil Kurkut
Urednik: Matija Janeš

Prijevod s talijanskoga: Lea Hlad Salijević
Lektura i korektura: Ivana Rimac
Oblikovanje naslovnice: Hrvoje Orlović
Prijelom: Salesiana d. o. o.
Tisak: Kerschoffset d. o. o., Zagreb

ISBN 978-953-205-312-8

BRUNO FERRERO

365

malih priča za dušu

Dobrota

sal.
esi
ana

Zagreb, 2025.

Unutarnji svijet

U nama, u našoj duši, našem postojanju, postoji svijet pun blaga. Tko ga pronade, otkriva da je cijeli život vrijedan i dragocjen. Nema potrebe za materijalnim i ne mora dokazivati svoju vrijednost.

U tom unutarnjem svijetu izviru i naši darovi i naše vrline, sve ono što nas nadahnjuje.

Slika tog unutarnjeg svijeta potaknula me je da napišem ovu knjigu. Polazeći od tih malih priča, tragamo za blagom zakopanim u nama; ne u dubinama zemlje, ne u vodi ni u prašini, nego u ljudskom životu.

Bajka, pa čak i ona kratka, poput ove koja slijedi, put je prema »promišljanju«. Promišljati znači primiti poruku i prenijeti je u sebe. To je gotovo uvijek poruka koja se ne može kupiti niti prodati, ali je korisna za život.

Bilo jednom pet veselih vjeverica koje su živjele u starome, plemenitom hrastu. Njihova je kuća imala sedam prostranih spremišta. Cijelo su ljeto vjeverice samo trčale, danju i noću, kako bi ih napunile hranom. No malo-pomalo, tijekom zime, potrošile su velik dio zaliha. Spremišta su se praznila jedno za drugim, i ostali su im samo najtvrdi ostatci. U jazbini je bilo ledeno i nitko više nije imao volje za razgovor. Svi su bili vrlo tužni.

Najstariji od njih, Bernardo, popeo se na veliki kamen i započeo priču: »Skrivena u kori jednog stabla, usred čudesne šume, živi vjeverica crvenog krzna, sjajnog pogleda i raskošnog repa. Ta neobična vjeverica nosi na glavi krunu od oraha. Ona je čarobnica: posjeduje moći i poznaje mnoge tajne.

Kada lovac rani zeca, upravo je ta vjeverica ona što zna koja će mu biljka izliječiti ranu.

Kada ptičica slomi krilo, ona joj napravi oslonac od tankih borovih iglica kako bi opet mogla poletjeti.

No ono što joj najbolje uspijeva jest liječiti srca oboljela od tuge i straha. 'Za život treba puno nježnosti', kaže vjeverica čarobnica, 'i puno blagosti. Jer sva šumska stvorenja nalik su cvjetićima koji venu ako ih ne obasja sunčeva zraka. Kada je neko stvorenje tužno, ja postajem ta zraka sunca. I ono ponovno otvori latice svoga srca.'»

Kada je Bernardo zašutio, četiri su vjeverice zapljeskale i povikale: »Bernardo, ti si pjesnik!« Bernardo se zacrvenio, naklonio i skromno rekao: »Znam, drage moje njuškice.«

Svakodnevni život djece i mladih često je ispunjen tjeskobom i užurbanošću, baš kao i život mnogih odraslih. Mnogi mladi provode dane preplavljeni obvezama. Kad bi imali rokovnik, bio bi puniji od predsjednikova. Stoga nije čudo da su tako uznemireni i živčani. Prečesto su izvan sebe, izgubljeni u stvarima. Ponekad su i tužni, udubljeni u sadržaj svojeg mobitela.

Priče i bajke usmjeravaju i odrasle i mlade prema unutaršnjem svijetu i promišljanju. Ponajprije zato što se temelje na riječima. Ispričane riječi u umu stvaraju površinske i dubinske valove, pokreću beskrajne lančane reakcije, bude zvukove i slike, poveznice i sjećanja, značenja i tonove, u jednoj kretnji koja zahvaća iskustvo i pamćenje, maštu i nesvjesno.

Ispričana priča postaje živa, sposobna potaknuti djecu i mlade da progovore o svojim iskustvima, osjećajima i tek nastalim mislima. Priča, bajka ili pripovijetka uvijek se pažljivo sluša, jer to su djelići života. A život je uvijek priča, »moja« priča.

Siječanj

Odakle dolaze priče

..... 1. siječnja

Učitelj je najčešće poučavao pomoću parabola i priča. Netko je jednom upitao jednog učenika odakle mu. »Od Boga«, odgovorio je. »Kad Bog želi da postaneš iscjelitelj, šalje ti bolesnike; kad želi da budeš učitelj, šalje ti učenike; a kad ti namijeni ulogu učitelja mudrosti, šalje ti priče.«

Primi ove male priče kao dar. Pusti neka se polako otople u tvojoj duši kao šećer u kavi. Ako ti podare trenutak slatkoće u životu, ja ću biti beskrajno sretan.

Posljednji gost

..... 2. siječnja

U raju je pripremljena najveća večera svih vremena. Svi su blaženici imali svoja mjesta označena zlatnim kartončićem. Doista, svi su bili ondje na svečanom otvorenju »Novih nebesa i Nove zemlje«.

Bio je to trenutak koji se čekao stoljećima.

Iz anđeoskih su kuhinja dopirali zamamni i nježni mirisi, slasni i primamljivi. Čak su i sveti pustinjaci, premda su se pravili ravnodušnima, čekali znak početka s trunkom nestrpljenja.

Ali Isus, koji je sjedio na čelu stola, nije davao nikakav znak.

Svi su čekali u potpunoj tišini.

Što je to Isus čekao? Zašto još nije počelo?

Velika zlatna vrata, koja su se činila zauvijek zatvorenima, odjednom su se otvorila i čovjek starog i tužnog izgleda ušao je nesigurnim korakom. Isusovo se lice ozarilo, raširio je ruke i potrčao mu u zagrljaj, povikavši: »Juda, prijatelju moj, čekali smo samo tebe!«

»Ne ću vas mrziti«

..... 3. siječnja

Ako ono što zovemo Zapadom ima smisla, onda se taj smisao ogleda u riječima kojima se gospodin Antoine Leiris obratio teroristima koji su u Parizu ubili njegovu suprugu: »U petak navečer oduzeli ste život iznimnoj osobi, ljubavi mogega života, majci mogega sina – a ipak ne ćete dobiti moju mržnju. Ne znam tko ste i ne želim ni znati. Vi ste mrtve duše. Ako nas je taj Bog, u čije ime slijepo ubijate, stvorio na svoju sliku, onda je svaki metak u tijelu moje žene bio rana u njegovu srcu.

Zato vam ne ću dati dar mržnje. To bi značilo spustiti se na istu razinu neznanja koje je od vas načinilo ono što jeste. Vi biste htjeli da se bojim, da gledam svoje sugrađane s nepovjerenjem, da žrtvujem svoju slobodu zbog sigurnosti. Ali vaša je bitka izgubljena.

Vidio sam je jutros, napokon, nakon dugih dana i noći čekanja. Bila je lijepa kao kad je u petak navečer izišla, lijepa kao kad sam se prije više od dvanaest godina beznadno zaljubio u nju.

Naravno da sam shrvan bolom – priznajem vam tu malu pobjedu – ali ona će kratko trajati. Znam da će nas pratiti tijekom naših dana i da ćemo se ponovno sresti u raju slobodnih duša, u koji vi nikada ne ćete ući.

Ostali smo samo nas dvojica, moj sin i ja, ali mi smo jači od svih vojski svijeta. Ne ću vam posvetiti više vremena, moram ići k Melvilu koji se budi iz drijemeža. Ima tek sedamnaest mjeseci, i jest će užinu kao i svakog dana, a onda ćemo se igrati zajedno, kao i svakog dana, i cijeloga svojeg života to će vam dijete nanositi uvrjedu time što će biti slobodno i sretno.

Jer nikada ne ćete dobiti ni njegovu mržnju.«

Oči anđela

..... 4. siječnja

Anđeo smrti ima krila prekrivena očima. Kada je netko bolestan, anđeo dolazi k uzglavlju njegova kreveta. Ako je toj osobi su-

đeno da ozdravi, ostavlja joj par očiju. Zato nakon bolesti, osobito ako je bila duga i bolna, gledamo očima anđela.

Poslije kome

••••• 5. siječnja

Anna, 46-godišnja učiteljica, piše: »Moj se život dijeli na dva razdoblja: prije i poslije kome. S 26 godina bila sam dva tjedna u komi zbog prometne nesreće koju sam doživjela jer sam na trenutak zaspala za volanom. Kada sam ponovno otvorila oči, u tišini bolničkog odjela, vidjela sam kako mi pred očima plešu svjetalca. Bila sam živa. Privid, krijesnice, leptiri – ne znam što je to bilo – ali tako sam ponovno otkrila čudo. Bilo je to kao da sam se ponovno rodila: prvi gutljaj kave, prva šetnja, užitak listanja časopisa, postavljanje pitanja što se dogodilo tijekom mogega kratkog sna. Od tada sam naučila gledati svijet drugim očima. Nakon tog buđenja svaka stvar i čovjek za mene imaju vrijednost dara. To čudo, pronađeno u strahu, učinilo je moj život boljim. Više nisam bila netrpeljiva djevojka puna gorčine. Promijenila sam se, a ostalo je došlo samo od sebe. Svako se jutro budim misleći kako je divno gledati kako moja djeca i moji učenici rastu, brojati zalaske sunca, iskušavati nova jela, obrezivati ruže. Modugno je imao pravo: 'Čudesno / jutarnje svjetlo / zagrljaj prijatelja / lice djeteta / čudesno'. Šteta što sam to otkrila tek prije dvadeset godina.«*

Sedam dana za pronalazak prijatelja

••••• 6. siječnja

Ove je godine Tobija stvarno sretan. Krenuo je u školu za velike i sve mu se čini golemo – predvorje, dvorište, stabla, ravnateljčin ured. I djeca su starija: prvaši, drugaši, trećaši, pa čak i četvrtaši!

* Stihovi talijanskog kantautora Domenica Modugna iz pjesme *Meraviglioso* (1968.), slobodan prijevod.

Prvi je dan škole. Tobija sjedi na klupi u školskom dvorištu i promatra djecu. Svi se međusobno poznaju. Odjeveni su jednako, u šarene majice i traperice. Igraju se bijelo-crvenom loptom. Svaki put kad netko udari loptu, Tobiji zadrhti srce. Jako bi volio igrati, ali ekipe su već složene.

»To je uobičajeno«, kaže mu navečer mama. »Tek smo se doselili ovamo. Oni se poznaju još iz vrtića. Sve će doći na svoje. Priđi im, već si velik!«

Drugoga dana Tobija ustane s klupe i počne šetati po dvorištu. Djeca igraju neku čudnu igru u krugu. Nije mu poznata i čini mu se jako zamršenom. Jedan stariji dječak iz razreda vikne: »Učiteljica u gaćicama!«

To nije bilo nimalo smiješno, ali Tobija se nasmije još glasnije od drugih. Ipak ga nitko ne pozove da im se pridruži.

Navečer ga mama upita je li stekao kojeg prijatelja. Tobija se razljuti i nekoliko puta udari šakom o stol: »Ne! Nemam nijednog prijatelja!« Mama se rastuži.

Trećega dana Tobija skupi hrabrosti i priđe skupini djece. Među njima je Ratko, koji izgleda kao vođa skupine.

Ratko ga pogleda: »Što hoćeš?«

»Mogu li se igrati s vama?«

»Znaš li igrati 'Uhvati mačku'?«

»Ne«, prošapće Tobija.

»Onda se ne možeš igrati«, kaže Ratko i okrene mu leđa.

Četvrtoga dana, kad je zazvonilo školsko zvono, djeca su potrčala van, razdragano vičući.

Za njih je zvuk zvona bio radostan znak – vrijeme za igru.

Za Tobiju, međutim, to je bio strašan, neugodan i nepodnošljiv zvuk. U grlu mu se stvorila knedla i poželio je nestati ispod stola.

Kod kuće se znao zabaviti i sam. Bio je jedinac i imao je puno igrice.

Ali ovdje, u školskom dvorištu, bilo je drukčije. Osjećao se poput mumije. Zidovi su mu se rugali, a stabla pružala prijeteće grane.

Nekoć davno jednoga moćnog mandarina iz Liaoninga, neprikosnovenog poglavara velike poljoprivredne pokrajine u Mandžuriji, obuze velika znatiželja za vjeru zapadnjaka. Posla svojega izaslanika da stupi u kontakt sa svim kršćanskim središtima koja su, nakon izvjesna oklijevanja, pristala poslati svoje predstavnike u Mandžuriju.

Tako jednoga dana stignu u mandarinski dvor misionar katolik, protestantski pastor i pravoslavni svećenik, odabrani među najiskusnijim i najistančanijim teolozima svojih vjeroispovijesti.

Stigli su usred kratke, ali bogate sezone žetve: kad seljaci kući donose sirak, proso, soju, kukuruz, suncokret, pšenicu i dudovo lišće za uzgoj divljih svilaca koji proizvode čuvenu *tussah* svilu.

Mandarinski gospodar – inteligentan, vješt i lukav čovjek – bio je otmjen, svečan, radoznao, ali pažljiv i srdačan. Dva su mjeseca kršćanski misionari, svatko svojim glasom, izlagali mandarinu i njegovim mudracima različite inačice vjere, načela moralnog života i različita pravila crkvena suživota.

Na početku trećeg mjeseca, već pred sam početak kišnog razdoblja, Mandarín pozove trojicu Gospodinovih misionara, svečano im zahvali, kaže da će kasnije priopćiti svoje odluke njihovim poglavarima i, s divljenja vrijednom velikodušnošću, daruje svakomu po jednu zlatnu škrinjicu, ukrašenu dragim kamenjem.

Zatim ih isprati i dade ih otpratiti izvan grada puteljkom koji je preko oštarih klanaca vodio s onu stranu lanca Kthingan prema obali Amura.

Kolike muke, opasnosti i pogibelji treba podnijeti da bi se braći donijela radosna vijest vjere!

Ali trojica neustrašivih kršćanskih misionara, koji su se svake večeri razilazili kako bi molili u tišini, svatko na svoj način istom Gospodinu, svladali su napore puta i zamke mnogih opasnosti.

Nisu mnogo razgovarali među sobom, jer je tanak veo ljubomore ponovno rasplamsao nikad posve ugašen duh međusobne

sumnjičavosti. Sva trojica su, naime, jasno primijetila da je škrinjica katolika bila znatno većeg obujma od one protestanata, a kovčeg braće pravoslavnih bio je tek majušni etui – kao kutijica za prsten.

Ne bi li među sobom probudili isprazne svađe i žestoke prepirke, misionari zajedno odluče da nikada, ama baš nikada, ne će otvoriti svoje škrinjice niti namjerno obratiti pozornost na njihov sadržaj sve do povratka u Europu.

Put je dobro tekao sve dok nisu stigli na obalu Amura: crne, nabujale, goleme, ledene, zastrašujuće rijeke. Tamo su shvatili da su umorni, iscrpljeni, i – ponajviše – bez ikakvih sredstava da ju prijeđu. Započeli su dani gorkog očaja. Odvažni misionari neminovno su zapeli.

Uz to, tih su dana zapuhali hladni sjeverni monsuni i bili su u vrlo lošoj situaciji. Nakon što su četiri dana lutali izgubljeni usred snježne vijavice, kad se vratilo blijedo sunce, primijetili su da su im zalihe hrane praktički iscrpljene.

To je bio najstrašniji trenutak. Pred očima trojice velikodušnih ljudi počela je titrati prijeteća aureola mučeništva. Umrijeti od gladi u ime vjere moglo je, za njihove buduće hagiografe, izgledati kao čin istinskog junaštva; ali umrijeti od gladi dva koraka od Amura, gdje vrvi od jesetri, pastrva, jata riba svih oblika i boja, zajedno s raznim rakovima – to je bila i okrutna poruga.

»Kad bismo barem mogli uloviti koju ribu, uspjeli bismo!« govorili su.

Pokušali su se nagnuti nad vodu, ali bi ih nezaustavljiva struja odmah zgrabila i odvušla. Pokušali su kamenjem i komadima drveta. Ništa nije pomagalo. Srušili su se u svoje krhke zaklone, uzalud očekujući spasitelje kojih nije bilo.

Sljedećeg ljeta neki grubi kirgiski pastiri našli su na obali Amura kosture trojice neznanih putnika pokraj triju predragocjenih zlatnih škrinjica.

U prvoj, najvećoj, našli su – rastavljen u pet dijelova – dragocjeni bambusov štap, povezan zlatom; u drugoj – strunu od čiste *tussah* svile; u trećoj – čvrstu srebrnu udicu.

Da su trojica nesretnika, umjesto da ih zaslijepi ljubomora, zajednički – ekumenski – stavili na raspolaganje svoje darove... vjerojatno bi i danas ondje lovili ribe i duše u Mandžuriji.

Duga za diva

..... 23. prosinca

Prvo Oskarovo sjećanje je lice Diva. Bila je to golema i strašna njuška, golemih usta punih zubi. Njuška je imala čudan izraz.

Sad će me pojesti! pomislio je Oskar i počeo vrištati svom snagom svojih sićušnih, ali vrlo žilavih glasnica.

Mama je dotrčala i Div je nestao. Prislonjen čvrsto uz majčine grudi, Oskar je zadihano objašnjavao: »Mamice, maloprije je nad mojom kolijevkom bio jedan div i htio me je pojesti! Jedan strašni gorostas! S velikim ustima i puno zubi!« Naravno, iz njegovih su usta izlazili samo: »Ngè! Ngé! Ue, ue!« ali mama je imala automatskog prevoditelja i razumjela je.

Div se nastavio motati uokolo. Jednom ga je uzeo u ruku. Oskar je cijeli stao u jednu od tih velikih šaka. Spremao se vrištati, ali je otkrio da je šaka topla, gostoljubiva, a Divov duboki glas, koji je odjekivao: »Oh là, là!« i nije bio tako strašan. Naprotiv.

Tako je Oskar naučio živjeti s Divom. Nije baš znao što on radi. Nestajao bi po nekoliko sati na dan, ali kad je bio tu, Oskar se osjećao sretan, siguran, zaštićen.

Imati diva na usluzi nije nimalo loše, mislio je Oskar.

Kad je užasan susjedov pas prijeteći zarežao na Oskarove nježne listove, Div ga je praktički sprasio već samom pojavom. Div je znao računati i pisati slova abecede i pričati priče o svojim krajevima, punim ogrova, vila, zmajeva i vitezova. Jednog je dana došao s malim biciklom i naučio Oskara voziti. Danima je stajao iza njega, u parku, držeći ga jednim prstom, sve dok Oskar nije bio u stanju pedalirati sam.

Bam, bam! oglašavala su se njegova golema stopala. Oskar je otkrio da, kad bi čuo onaj bam, bam!, svi bi strahovi nestali.

Ali jednoga je dana djed došao po Oskara u školu. Tako je shvatio da nešto nije u redu, jer je na njegovu mjestu trebala biti mama. Te su večeri svi trebali izići na večeru, da proslave rođendan njihove prijateljice Laure. Kad je djed rekao da je Div imao srčani udar, Oskar je pomislio da se šali. Ali kad je shvatio da govori ozbiljno, pomislio je da će i on umrijeti. Bio je previše zaprepašten čak i da zaplače. Osjećao se utrnulo i bespomoćno. Ostao je tamo, misleći: »Zašto? Bio si tako velik, snažan i zdrav. Svakog si dana radio na otvorenom.« Mislio je da je on posljednja osoba na svijetu koja bi mogla dobiti srčani udar.

Ići u bolnicu bilo je užasno. Div je bio u komi. Oko njega je bila gomila cijevi i aparata. Nije čak ni izgledao kao on. Oskar se tresao. Samo je želio da se Div probudi iz te strašne more i odvede ga kući.

Bolnica je bila puna ljudi. Bili su jako ljubazni prema Oskaru. Dječak nije znao da Div ima toliko dobrih prijatelja. Ondje je bila i Laura, ali njezin se rođendan nije slavio.

Nakon onoga prvog dana uslijedila su još dva dana tjeskobe, bdijenja i molitve. Nije uspjelo. Dvadeset i šestog veljače dogodio se najtragičniji događaj u svih deset godina Oskarova života, a možda i u svim godinama koje će doživjeti. Div je umro.

S ožujkom je došao Dan očeva. Oscar je kupio lijepu čestitku i napisao svoje pismo:

Ne znam ni jesi li me čuo kad sam ti rekao zbogom. Nikad prije nisam bio na sprovodu, ali iznenadilo me je vidjeti da je došlo više od tisuću ljudi. Bili su svi rođaci i prijatelji, ali i gomila ljudi koje uopće nisam poznao. Onda sam zamislio da su to osobe prema kojima si se odnosio na onaj poseban način na koji si se odnosio prema meni. Zato su te svi voljeli. Naravno, oduvijek sam znao da si poseban, ali ipak si ti bio moj tata. Toga dana otkrio sam da si poseban i mnogim drugim ljudima.

Iako je već prošlo neko vrijeme, stalno mislim na tebe i jako mi nedostaješ. Ponekad plačem dok ne zaspim, ali trudim se ne potonuti previše. Znam da još uvijek imam mnogo razloga za za-

hvalnost. Ti si mi dao više ljubavi u deset godina nego što mnogi dječaci dobiju u cijelom životu. Istina je, više se ne možeš vikendom igrati sa mnom, ni voditi me na doručak, ni pričati mi svoje pričiće ili mi krišom tutnuti koju sitnicu u ruku.

Ali ja znam da si još uvijek sa mnom. Ti si u mojem srcu i u mojim kostima. Čujem tvoj glas u sebi koji mi pomaže i vodi me u životu. Kad ne znam što da radim, pokušam zamisliti što bi mi ti savjetovao. Još si ovdje, da mi daš savjet i pomogneš sve shvatiti. Znam da ću te, što god se dogodi, uvijek voljeti i sjećati te se.

Čuo sam da kad netko umre, Bog pošalje dugu da povede tu osobu u raj. Onog dana kad si umro, na nebu se pojavila dvostruka duga.

Ti si bio visok gotovo dva metra. Vjerojatno jedna duga nije bila dovoljna da te odnese do neba.

Volim te, tata.

OSKAR

Legenda o pijetlu

..... 24. prosinca

Na lijepom otoku Kubi, djedovi pričaju ovu priču.

Na početku vremena nebo je bilo puno ptica i životinja.

Bili su tamo slonovi, tigrovi, žirafe, lavovi... Ukratko, nebo je bilo isto kao šume na Zemlji: ali to je bilo tako davno da se nitko više ne sjeća.

Jednoga dana počela je padati jaka kiša, tako jaka da su se životinje sklonile u jedini suh kutak i ondje se počele svađati i naguravati. Lav je zgrabio tigra zubima, ptice su jedna drugoj čupale perje i ključale bilo koga tko bi im se našao na nišanu, a posvuda su blještali očnjaci i pandže.

Ubrzo su, međutim, životinje shvatile da se tučnjavom ništa ne postiže; već je cijeli mjesec padala kiša i cijelo je nebo bilo pod vodom: bolje je bilo dogovoriti se i potražiti rješenje.

Tada reče sova, koja je bila najmudrija: »Huuuuuuuk! Huuuuuuk!« što znači: »Pijetle, ti koji si među nama najstariji i najiskusniji, siđi na Zemlju i pribavi nam malo topline. Donesi nam vatru, pijetle!«

Pijetao pristade i odmah poče silaziti, skačući s jednog oblaka na drugi. Kad je stigao na Zemlju bio je mrtav umoran i moker do kostiju, ali čim mu se perje osušilo, pogleda oko sebe, i što vidje?

Vidje veliko, golemo polje kukuruza puno zrelih klipova i poče puniti trbuh.

Prođe dan, prođe mjesec, a pijetao se ne vraća.

Slon reče: »Jadni pijetao, ljudi su ga sigurno zarobili.«

A žirafa reče: »Ah, moj pjetliću, sigurno su te ispekli i pojeli.«

I lav reče: »Onaj hrabri pjetlić past će s oblaka i slomiti vrat.«

Ali sova, koja je puno toga znala, reče: »Ja mislim da je našao mjesto gdje mu je dobro i više ne misli na nas.«

U međuvremenu, kako kiša nije prestajala, svi su kihali i drhtali od hladnoće, s natopljenim perjem i krznima.

Nije im preostalo ništa drugo nego napustiti nebo i sići do svijeta ljudi, tražeći mjesto gdje bi se osušili i vatru kraj koje bi se ugrijali.

Korak za korakom, nogu za nogom, napokon su stigli na Zemlju: i eto tamo pijetla, nasred polja kukuruza, jede i jede.

Čim je ugledao druge, raširi krila, napuše perje, uspravi kriještu i počne vrištati: »Ne približavajte se! Kukuruz je moj! Sav je moj! Moj!«

Ali životinje skočiše na njega i uhvatiše ga za vrat.

»Kako ćemo ga kazniti?« upita slon.

»Iščupajmo mu perje!« vrisnu žirafa.

»Iskopajmo mu oči!« zagrm lav.

»Huuuuuk, huuuuuuk!« predloži sova, a to je značilo: »A da mu odrežemo krila?«

Tako i bi, i od tada pijetao ima tako kratka krila da ne zna letjeti. Ipak, nastavlja jesti kukuruz kad god može i više ujutro i uvečer: »Kukuriku, kukuriku!« što bi zapravo značilo: »Moje je! Sve moje! Moje!«

Sadržaj

<i>Uvod: Unutarnji svijet</i>	5
-------------------------------------	---

Siječanj

Odakle dolaze priče	8
Posljednji gost	8
»Ne ću vas mrziti«	9
Oči anđela	9
Poslije kome	10
Sedam dana za pronalazak prijatelja	10
Očito je	12
Slavlje	13
Ružičasta haljina	14
Lanac	15
Božja adresa	16
Božje prijestolje	17
Puna molitve	17
Najvažniji dio	18
Julianna	18
Škripa	20
Prijateljstvo	21
Crvena riba	21
Paganini	22
Strpljenje	23
Ljubav	24
Pismo mojem tijelu	24
Danas	25
Transfuzija	25
»Kamo je otišao rabin?«	26
Obraćanje	26
Vlak za Crotone	27
Tolerancija	28

Nasilnik	28
Zid	29
Kava	31

Veljača

Savršen muškarac	34
Majica	34
Božja molitva	35
Izviđač	36
Tajna sretnog braka	36
Poteškoća	38
Vojnik Petar	38
Tata, želim biti kao ti	40
Iznenadenje	41
Tko je u pravu	42
Gledište	43
Plave oči	43
Tri prašćića	44
Ogr i pet malih riječi	47
Razmaženi princ	50
Bunar suza	53
Da sam ja pas	54
U početku	55
Najmanje sjeme	56
Zelena kosa	57
Molitva za sreću	58
Oprost	59
Divovsko stablo	61
Život	62
Ono bitno	62
Maleno polje	63
Lijepo srce	64
Žongler	66
Fotografija	67

Ožujak

Uvijek blagoslivljaj	70
Jer ona ne radi	71
Obraćanje	71
Otrov	73
Tradicija	74
Svestranost	74
Veliki kritičar	75
Lijek	76
Velika ljubav	77
Zašto trebam ići u crkvu?	79
Susjed u raj	80
Bijele ili crne?	81
Isusove ruke	82
Plač	83
Vrt	84
Sinova pomoć	85
Siromasi	86
Stvaranje po čovjeku	87
Na obali mora	88
Ne grli me	89
Dva čovjeka	90
Odvjetnik	92
Zagorjeli kruh	93
Tješitelj	94
Na kiši	95
Tko zna?	96
Ruka	97
Jutarnja molitva	99
Skoči!	100
Šimunove sandale	101
Mala gesta	102

Travanj

Prva remek-djela	106
Zlatna kruna	106
Amatrice, 2016.	108
Darovi u spremištu	109
Devedeset pet tisuća eura	110
Dvoje djece	111
(Vrlo) dvoznačno dopisivanje	112
Božićna noć	113
San jedne jabuke	113
Kako se rađa ljubav	115
Postolar	116
Najsnažniji	117
Briga	118
Gledište	118
Rituali plemena Cherokee	119
Prispodoba o obojenu staklu	120
Natpis	122
Zagrljaj	123
Razapinjanje	125
Spasila ih je sve	125
Molitva za zle	126
Znak	127
Tko je gluh?	127
»Pomozi mi!«	129
Opeka	130
Lekcija soli	131
Osmijeh	132
Nema mjesta u gostionici	133
Ništa nije slučajno	134
Zaboravljena riječ	136

Svibanj

Svjetiljka	140
Trgovina muževima	141
Kao stabla	142
Djedova ruka	143
Što ću biti kad odrastem	145
Kronologija jednog oca	145
Blago u špilji	147
Nakon požara	148
Najbolje sjeme	149
Pogreb izraza »ne znam«	150
Moja košarica	151
Pismo staroga oca	152
Toplina	153
Zdjela	153
Ruke	155
Zašto se pale svijeće	156
Bijeli list	157
Pustinjakove životinje	158
Gdje je Bog kad nam je najpotrebniji?	159
Najpametniji sin	160
Ohrabrenje	162
Cvijet	163
Kuća	164
Svjetlo fenjera	165
Zadnji list	166
Dva crvena balona	167
Serenella	167
Poruka	169
Pizza života	169
Tri tinte	171
Poštovanje	172

Lipanj

Natjecanje u ljepoti	174
Prve Isusove suze	175
Pravi smjer	175
Ron	176
Majka koja se kaje	177
Priča jedne žene	178
Posljednje »volim te«	178
Imaj hrabrosti biti sretan	179
Ružmarin	181
Pobjednik	182
Nedeljno jutro	183
»Usmjeri pogled prema zvijezdama!«	184
Otvorena vrata	185
Poljupci za Isusa	187
U čijim si rukama?	188
Očima djevojčice	189
Ustanite, gospodo, pred ženom	190
Prisutnost	191
Izgubljena aureola	192
Kvocijent inteligencije	193
Skok u dalj	195
Iz jednog zrna riže	196
Kralj koji nije znao slušati	197
Radnici iz kamenoloma	199
Milostinja	199
Zamisli	200
Ruka	202
Pravo prijateljstvo	202
Tašti vukovi	204
Taština	205

Srpanj

Plod	208
Dječak koji ne kuca	208
Anđeli	210
Vrana	210
Anketa	211
Svjetiljka	212
Ne želim drugoga bracu	212
Jedina stvar	213
Stavi cipele ispod kreveta	213
Sreća	214
Mali učitelji	215
Jedno tijelo	216
Mravi	216
Požar	217
Prijateljstvo	218
Pepeo	219
Vrijeme i život	221
Plamičak	222
Trojica staraca	222
Posvojena	224
Djetetu koje se »iznova rodilo«	224
Jedan list	225
Riječi	227
Žuti kišobran	228
Babilon	229
Izbor	230
Čudesna priča o slatkomaznima	231
Vrata	232
Ljubičasta narukvica	233
Krojač	234
Dječak	235

Kaloraz

Izvor	238
Moja vilinska kuma	239
Uklesano u kamen	240
Dvaput rođen	241
Znak	242
Tihi junak	243
Otac	244
Zubić vila	245
Dobar učenik	247
Tajna	248
Vjera i sumnja	249
<i>Tik</i>	250
Topnik	250
Navike	251
Kako god bilo	252
Palma i kamen	252
Svijet	254
Gušterica	255
Malo blata	256
Ispod mosta	257
Lovac na glave	258
Magarac iz samostana	259
Gledaj uvis	260
Orlić	261
Miris	262
Vaga	263
Mali cvijet	264
Tajna	265
Slika života	267
Vrata srca	268
Čovjek koji je sadio drveće	269

Rujan

Priča o Fatimi	274
Pljesak	275
Dobri kralj Vjenceslav	276
Slijepac	277
Nastavnik	279
Mala pohvala	280
»Poseban« dječak	281
Bezuvjetno	283
Legenda o vrču	284
Zanos	285
Siročetova naranča	286
Jedina	287
Bol	289
Nesretni princ	290
Marija i kruh križa	291
Napor	293
Ubodi	294
Slušanje	295
Ljudi koji su letjeli	296
Obraćanje Aleca Guinnessa	299
Stablo	301
Sveta vatra	301
Zašto su zvonila zvona	302
Nestrpljivi učenik	304
Naš grad	305
Tri poljupca	306
Sotonini popusti	307
Jedno lice i jedan glas	308
Mrzitelj	309
I onda Bog zaplaka	310

Listopad

Projekt	312
Posljednja	312
Žene plaču potajice	313
Malena i plava ribica	313
Paralizirani dječak	316
Marta i zmaj	318
Stari pas	321
Tri male sove	324
Rupa u vodi	326
Glista Ludovico	327
Majke, vile i vještice	329
Bambusova lekcija	331
Čarobni novčić	332
Jedini	334
Olovka	334
Policijski psi	336
Ono što je važno	337
Stari seljak	338
Legenda o vinu	339
Pismo zaručniku	341
Slijepci	342
Stijena	342
Čaša vode	344
Zahvaljujući Noinoj arci	345
Hrabrost	345
Očekuj čudo	346
Dvadeset četiri sata	347
Okrutnost	348
Moraš se vratiti	349
Dvije jabuke	350
Magarac i tigar na televiziji	350

Studení

Rođendanska zabava	354
Posljednje riječi Stevea Jobsa	354
Kako shvatiti tko je doista dobar prijatelj?	356
Ljepota po mišljenju Audrey Hepburn	356
Pravila života	357
Moja izjava o samopoštovanju	358
Što je <i>Talmud</i> ?	359
Leptir	361
»Izgubila sam Malog Isusa«	362
Odluka	363
Pitanja za Boga	364
Suze u trgovini	365
»Reci ponovno!«	366
Lane	367
Hodam u koloni	368
Najljepše riječi	369
Dva mačka	370
Par crvenih cipelica	373
Strah	374
Najveća mudrost na svijetu	375
Kao zrak	376
Nedjelja	377
Pepitov dar	378
Stranac	380
Pet stvari	382
Savršena radost	383
Kuća tri vuka	385
Kurumbé ne želi sestricu	386
Zamjena	388
Dug, debeo, malen	390

Prosinac

Kaligrafija	394
Istočno od Sunca i zapadno od Mjeseca	394
Pijetao i kokoš	397
Zlatna amfora	399
Bartimej	402
Pingvin »Samsam«	404
Tri tužna kralja	406
Maša i medvjed	409
Najveći na svijetu	412
Priča o Marini	414
Košulja sretnoga čovjeka	416
Komad zlata velik kao konjska glava	417
Pastirić	419
Neiskusni drvosječa	420
Vrlo korisna nesreća	421
Čarobni daljinski upravljač	422
Mišići iz La Scale	424
Carica	427
Golubica Talita	429
Crna ovca	430
Kad je magarac krenuo u Betlehem	432
Mandarinovi darovi	434
Duga za diva	436
Legenda o pijetlu	438
Grad u kojem popravljaju ljude	440
Hrabrost termita	442
Crveno-plavo-žuti čarobnjak	444
Dva prosjaka	447
E. U. Genij	448
Tri dobra savjeta	453
Princ s magarećim ušima	456